Alva og bjælden i sneen

Mor og far

Denne bog tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelbog! Den er lavet præcis, som din egen bliver, ud fra de fotos og valg, der vises ved siden af, og den viser, hvordan en fortælling fra Saga til dig kan se ud. Bladr, læs og forestil dig dit barn som helten i sit eget eventyr.

Det var natten før juleaften. Inde i huset duftede der af peberkager, safranboller og grangrene. Alva havde lagt den sidste polkagris på fadet, da noget klang ved vinduet. Klir, klir, klir.

I sneen stod en lille rensdyrkalv. Den havde vinger, foldet sammen som to bløde kapper langs ryggen, og en sølvfarvet bjælde om halsen. Den så op på Alva, så op mod himlen og stampede så med en bitte lille hov. Mellem skyerne gled nogle mørke prikker væk over månen. Rensdyrkalven prøvede at brede vingerne ud, men foldede dem sammen igen. Så løb Alva mod gangen.

Alva tog hue, vanter og støvler på så hurtigt, at den ene vante kom på omvendt. »Det får være sådan«, sagde hun. Kold luft, der duftede af sne, sneg sig ind gennem den åbne dør.

Rensdyrkalven havde allerede fundet en række små hovspor. De lå i puddersneen og pegede mod granskoven. Alva satte sig på hug ved siden af dem. »Vi går efter flokken«, sagde hun. »Ét skridt ad gangen.« Hun tænkte sig om og sagde: »Ét gennem granerne.« Rensdyrkalven tog et forsigtigt skridt. Bjælden svarede: klir. Alva tog et til, og sammen fulgte de sporene mod de mørke træer.

I granskoven var der stille på snemåden. Grenene hang hvide og runde, og indimellem faldt en sneklump med et lille plop. Alva så hovsporene først, to små mærker og så to til. Hun fulgte dem nøje, ligesom når hun ledte efter dyrespor efter et nyt snefald.

Rensdyrkalven skyndte sig tre skridt, men en lav gren satte sig fast i den ene vinge. Den gav et ryk og stod stille. »Vent, jeg kan se det«, sagde Alva. Hun løftede forsigtigt grenen væk. »Ét gennem granerne«, mindede hun den om. Rensdyrkalven gik videre. Mellem stammerne åbnede der sig en stor hvid mark, og langt derude lød et dybt bummm.

Bag den sidste gran lå søen, frossen og blank under sneen. Dybt derinde sang isen: bummm, bummm, som en kæmpestor tromme langt under jorden. Rensdyrkalvens ører fór hver sin vej.

Men flokkens spor glimtede hen over søen. De var ikke længere almindelige mærker. De lyste sølvhvidt og bandt bredderne sammen som en smal vinterbro. Alva satte sin støvle på det første glimtende spor. »Ét gennem granerne«, sagde hun. Så så hun den næste del af vejen. »Og ét over isen.« Rensdyrkalven blev stående et øjeblik. Så lød bjælden: klir, og den satte sin lille hov ved siden af Alvas.

Midt på søen sang isen igen, længere denne gang: bummm-bummm-bummm. Rensdyrkalven lavede et hop. Bjælden raslede så hurtigt, at Alva næsten mistede tællingen over skridtene.

»Søen er god til bas«, sagde hun. »Men den har brug for hjælp til resten.« Alva nynnede en lille stump af en julesang, blødt og en lille smule falsk. Rensdyrkalven lyttede. Så satte den hovene i de glitrende spor, én efter én. Ét gennem granerne, ét over isen. På den anden side ventede små gyldengule prikker i mørket. Alva kneb øjnene sammen. »Snelanterner!« sagde hun og satte farten op.

Snelanternerne stod i en kroget række, runde som boller af sne. I hver lanterne flakkede et lille lys. Der duftede svagt af varm stearin, selv om natten var kold og klar.

Mellem lanternerne fandt Alva flere hovspor. Ét havde trådt lige ved hendes gamle kælkebakke. »De var her«, sagde hun. Hun så op. Over lanternerne rejste den høje bakke sig, hvid mod himlen. »Ét gennem granerne, ét over isen, ét forbi lanternerne.« Rensdyrkalven strakte halsen mod toppen, men flokken var ikke at se. Kun vinden bevægede sig deroppe. Alva begyndte at gå mod bakken.

Bakken så dobbelt så høj ud, da Alva stod ved foden af den. Her plejede hun at kælke, til kinderne blev røde, og vanterne var tunge af sne. Nedad gik det hurtigt. Opad var der mest pusten.

»Vi tager små skridt«, sagde hun. Rensdyrkalven prøvede at klatre, gled baglæns og satte sig pludselig lige ned i sneen. Vingerne kom til at sidde skævt. Alva klemte munden sammen for ikke at fnise, men hendes skuldre rystede alligevel. Rensdyrkalven gav hende et meget surt blik. »Undskyld«, sagde Alva og rakte hånden frem. »Ét gennem granerne, ét over isen, ét forbi lanternerne, ét op ad bakken.« Ét skridt til. Så ét til.

Halvvejs oppe kom vinden rundt om bakken. Den piskede sne hen over deres vej. Først blev rensdyrkalvens spor lave. Så blev Alvas støvlespor fyldt igen, indtil de kun var bløde fordybninger, som forsvandt, mens hun så på dem.

»Skynd dig lidt«, sagde Alva. Hun tog to skridt. Rensdyrkalven tog ét. Hun tog to til, og den fulgte efter med bjælden tavs mod brystet. Bag dem var granerne, isen og lanternerne, men vinden viskede det hele ud. Alva sagde vejen højt, som om ordene kunne holde fast i den: »Ét gennem granerne, ét over isen, ét forbi lanternerne, ét op ad bakken.« Toppen var nær nu. Men mon flokken stadig var der?

På toppen var der ingen træer, kun himmel, vind og sne, der løb til siden. Alva vendte sig om. Der burde deres vej have ligget. Men der var slet ingen spor, ikke et eneste.

»Nu kan du flyve«, sagde hun og pegede opad. Rensdyrkalven åbnede vingerne. Den satte sig på hug, tog afsæt med forhovene og standsede. Bjælden dinglede uden en lyd. »Flyv!« sagde Alva igen, højere denne gang. Men kalven foldede vingerne sammen og krøb sammen, lille som en tabt vante. Over dem gled flokken videre mod skyernes kant. Alva klemte hårdt om sin vante. Hvad havde den, som flokken kunne høre?

Vinden rykkede i Alvas hue. Hun holdt fast i den med den ene hånd og så på den anden. Lige under rensdyrkalvens hage sad bjælden, blank trods sneen. Alva huskede klirret uden for vinduet. Hun huskede, hvordan det havde lydt mellem granerne.

»Måske kan de ikke se os«, sagde hun. »Men måske kan de høre os.« Hun tog forsigtigt fat i bjælden og ringede: klir, klir, klir. Tre tydelige lyde. Først svarede kun vinden. Alva ringede igen, fastere. Klir, klir, klir. Så standsede en mørk prik over skyernes kant. Derefter kom et svar, tyndt, men tydeligt: klir-klir-klir.

Rensdyrkalvens ører fór op. På himlen svingede de små prikker tilbage. Flere bjælder klang fra skyerne, som om stjernerne rystede lommer fulde af sølv.

Alva så på kælkebakken. Den skrånede blødt ned fra toppen, glat efter mange ture og bred nok til to. »Du behøver ikke begynde lige opad«, sagde hun. »Når jeg kælker her, læner jeg mig først fremad, og så går det af sig selv.« Hun stillede fødderne ved kanten. »Ét gennem granerne, ét over isen, ét forbi lanternerne, ét op ad bakken …« Rensdyrkalven tog et skridt frem. Alva smilede. »… og ét nedad.«

Alva løb. Hun løb, som når kælkens allerede er begyndt at glide, og man skal nå med, før den forsvinder. Sneen puffede omkring støvlerne. Rensdyrkalven løb ved siden af hende, først stift og så hurtigere.

»Ét nedad!« råbte Alva. Kalven strakte vingerne. Den lavede ét spring. Så ét til. Ved det tredje spring rørte hovene næsten ikke sneen. Bjælden sang så klart, at Alva lo midt i pusten. Rensdyrkalven steg over snekanten og op i den lysnende himmel. Flokken kom den i møde, klingende og glitrende, og den lille kalv fløj lige ind blandt dem.

Juleaftens morgen var huset stille igen. Der duftede af kaffe, peberkager og det lille grantræ i hjørnet. På bordet lå safranbollerne under et stribet viskestykke. Alva gik hen til vinduet.

I den nye sne var der en række små hovspor, helt frem til huset og tilbage igen. I toppen af grantræet hang en lille sølvfarvet bjælde i et mørkerødt bånd. Alva stillede sig på tæer og gav den et forsigtigt skub. »Klir, klir, klir«, sagde den. Langt over taget kunne man se en lille flok på den rosa vinterhimmel. Alva ringede én gang til.

Alva og bjælden i sneen

Natten før juleaften lander en lille flyvende rensdyrkalv uden for Alvas vindue, langt fra sin flok. Alva følger spor gennem sneen, over syngende is og op ad sin egen kælkebakke, hvor en lille bjælde må kunne høres helt op til himlen.

da-dk.sagatilldig.se